

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC HAVELKA proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 76343/01)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

2. listopadu 2004

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Havelka proti České republice,*

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

L. LOUCAIDES,

C. BÎRSAN,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

paní W. THOMASSEN,

pan M. UGREKHELIDZE, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 12. října 2004,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno na základě stížnosti (č. 76343/01) směřující proti České republice, kterou na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) dne 8. dubna 1999 podal k Soudu český občan pan Josef Havelka („stěžovatel“).

2. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Dne 4. prosince 2001 prohlásil Soud část stížnosti za nepřijatelnou a rozhodl se oznámit vládě zbývající část stížnosti týkající se článku 6 Úmluvy. (*Ex officio* byla vznesena otázka na poli článku 13 Úmluvy, ke které Soud nyní nepřihlíží, neboť se ukázalo, že je nadbytečná.) Na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy Soud rozhodl projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

4. Stěžovatel se narodil v roce 1946 a bydlí v Jablonci nad Nisou.

5. Dne 12. ledna 1995 podal stěžovatel u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou (dále jen „okresní soud“) žalobu na náhradu škody proti panu S., který údajně způsobil škodu na stěžovatelově domě v Deštné.

6. Dne 27. července 1995 se před okresním soudem konalo ústní jednání, které bylo odročeno na 14. září 1995. Stěžovatel tvrdí, že na jednání konané dne 27. července 1995 nebyl předvolán. Ústní jednání konané dne 14. září 1995, na něž se stěžovatel ani pan S. z důvodu nemoci nedostavili, bylo odročeno na 10. října 1995. Toho dne se jednání sice uskutečnilo, avšak muselo však být odročeno na žádost stěžovatele, jenž se náhle cítil indisponován. Dne 7. listopadu 1995 se konalo další ústní jednání, které bylo následně odročeno na 5. prosince 1995. Stěžovatel se z posledně uvedeného jednání omluvil. Další ústní jednání se konala ve dnech 4. ledna a 6. a 27. února 1996.

* Pozn. překl.: Tuto obvyklou úvodní část věty opomněl Soud v rozsudku uvést, je však na místě ji doplnit.

7. Mezitím bylo dne 21. února 1996 stěžovateli a jeho právnímu zástupci sděleno, že řízení bylo do doby předložení stěžovatelova návrhu na změnu žalobního petitu přerušeno.

8. Na základě opakované žádosti okresního soudu ze dne 29. května 1996 předložil stěžovatelův právní zástupce dne 28. června 1996 změnu žalobního petitu. Rozhodnutím ze dne 15. července 1996 vyzval okresní soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Toto rozhodnutí bylo dne 4. listopadu 1996 zrušeno.

9. Ústní jednání konající se dne 28. ledna 1997 bylo z důvodu nepřítomnosti pana S. a jeho právního zástupce odročeno na 18. února 1997. Pan S. a jeho právní zástupce se nedostavili ani na toto posledně uvedené jednání. Na žádost okresního soudu byl pan S. dne 26. března 1997 vyslechnut Obvodním soudem pro Prahu 4. Okresnímu soudu byl protokol z výslechu doručen dne 10. dubna 1997.

10. Na ústním jednání dne 6. listopadu 1997 vyslechl okresní soud stěžovatele, aniž by tomu byla přítomna jakákoli osoba zastupující zájmy pana S. Podle stěžovatele byl soudce V. odpovědný za provedení jistých nezákonných změn v protokolu z tohoto jednání. Dne 10. listopadu 1997 (podle stěžovatele dne 6. listopadu 1997) ustanovil okresní soud znalce ke stanovení výše škody způsobené panem S. Znalecký posudek byl vypracován dne 8. ledna 1999.

11. Stěžovatel dne 10. února 1999 podal stížnost na průtahy v řízení a na některé procesní postupy soudců okresního soudu.

12. Ve dnech 9. a 10. března 1999 podal stěžovatel u okresního soudu návrh na vydání předběžného opatření. Tvrdil, že pan S. je předsedou představenstva soukromé společnosti, jejíž akcionáři přišli již o 1 500 000 000 Kč (47 318 612 €), a že na pana S. bylo podáno trestní oznámení. Stěžovatel proto navrhoval, aby soud panu S. zakázal nakládat se svým nemovitým a movitým majetkem.

13. Krajský soud v Ústí nad Labem dne 11. května 1999 rozhodl, že soudce okresního soudu V. je z projednávání stěžovatelovy žaloby na náhradu škody vyloučen. Podle stěžovatele byla věc dne 12. června 1999 přidělena soudkyni T.

14. Poté, co stěžovatel zahájil řízení proti soudci V., rozhodl krajský soud dne 10. září 1999 o vyloučení dalších pěti soudců okresního soudu z projednávání věci a o jejím postoupení Okresnímu soudu v Liberci.

15. Okresní soud dne 16. listopadu 1999 zamítl stěžovatelův návrh na vydání předběžného opatření. Ke stěžovatelovu odvolání ze dne 7. prosince 1999 krajský soud toto rozhodnutí dne 22. prosince 1999 zrušil a panu S. zakázal určené stavební pozemky v Klánovicích prodávat, zatěžovat, zastavovat či jinak s nimi nakládat. Krajský soud pak zbývající část věci vrátil okresnímu soudu. Rozhodnutí bylo okresnímu soudu doručeno dne 14. ledna 2000.

16. Podle tvrzení stěžovatele byla jeho žádost o zajištění podkladů na podporu zbývající části předběžného opatření doručena okresnímu soudu dne 10. února 2000. Dne 1. března 2000 stěžovatel sám předložil podklady, aby tak dosáhl urychlení řízení.

17. Dne 23. března 2000 podal stěžovatel s odvoláním na článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ústavní stížnost na průtahy v řízení u okresního soudu. Stížnost byla Ústavnímu soudu doručena dne 10. dubna 2000.

18. Soudkyně T. dne 17. dubna 2000 zamítl stěžovatelovu žádost, aby mu byl jeho současný právní zástupce ustanoven v rámci bezplatné právní pomoci. Krajský soud toto rozhodnutí dne 10. května 2000 potvrdil.

19. Okresní soud dne 25. května 2000 stěžovateli sdělil, že o zbývající části předběžného opatření nebylo možné rozhodnout, neboť soudní spis byl odeslán odvolacímu soudu.

20. Ústavní soud dne 21. června 2000 odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost s tím, že ode dne podání žaloby na náhradu škody se před okresním soudem konalo sedm ústních jednání a že okresní soud připustil stěžovatelem navrhovanou změnu žalobního návrhu, o čemž krajský soud rozhodl v roce 1996. Okresní soud navíc v průběhu roku 1997 učinil další úkony a nařídil tři ústní jednání. V roce 1998 a na začátku roku 1999 stěžovatel okresnímu soudu vytýkal způsob, jakým je řízení vedeno. Následně byl další soudce tohoto soudu vyloučen z projednávání věci. Během roku 1999 nařídil soud předběžné opatření a v únoru 2000 shromáždil další listinné důkazy nezbytné k rozhodnutí ve věci.

21. Podle vlády se soudní spis u Ústavního soudu nacházel od 21. června do 23. srpna 2000.

22. Dne 29. srpna 2000 vydal okresní soud předběžné opatření, jímž panu S. zakázal prodávat, zatěžovat, zastavovat či převádět svůj hmotný a nehmotný majetek, akcie a další podíly ve dvanácti soukromých společnostech a jinak s nimi nakládat.

23. Pan S. dne 11. října 2000 podal odvolání a sdělil, že odvolací důvody doloží později. Po prostudování soudního spisu dne 1. listopadu 2000 se k odvolání vyjádřil stěžovatel, a to ve dnech 2. a 22. listopadu 2000. Pan S. zdůvodnil své odvolání dne 24. listopadu 2000.

24. Ve dnech 8. a 11. prosince 2000 žádal stěžovatel okresní soud, aby rozšířil předběžné opatření na nemovitý majetek v Rabyni. Téhož dne podal soudu návrh na povolení rozšíření žalobního návrhu týkajícího se náhrady škody.

25. Dne 11. prosince 2000 byl soudní spis zapůjčen krajskému soudu. Dne 12. prosince 2000 doplnil stěžovatel své vyjádření k odvolání pana S. proti předběžnému opatření.

26. Dne 19. prosince 2000 bylo předběžné opatření krajským soudem potvrzeno. Dne 12. ledna 2001 byl soudní spis odeslán zpět okresnímu soudu.

27. Stěžovatel dne 15. února 2001 požádal okresní soud, aby mu ustanovil bezplatného právního zástupce. Soud tak učinil dne 16. února 2001. Právní zástupce však dne 12. dubna 2001 navrhl, aby jeho ustanovení bylo zrušeno. V důsledku toho muselo být ústní jednání nařízené na 25. dubna 2001 odročeno. Další právní zástupce byl stěžovateli ustanoven dne 15. května 2001. K odvolání právního zástupce bylo dne 14. června 2001 ustanovení zrušeno. Dne 17. července 2001 byl ustanoven třetí právní zástupce.

28. Blíže neurčeného dne a opětovně dne 19. září 2001 vyzval okresní soud pana S., aby poskytl informace o svém novém právním zástupci, jelikož jeho předchozí právní zástupce dne 12. července 2001 zemřel.

29. Dne 12. listopadu 2001 požádal stěžovatel okresní soud, aby připustil přistoupení druhého žalovaného do řízení. Jeho žádost byla dne 19. listopadu 2001 soudkyně T., která zároveň zamítla stěžovatelův návrh na rozšíření předběžného opatření.

30. Dne 3. prosince 2001 se stěžovatel odvolal proti oběma rozhodnutím. Své odvolání doplnil dne 17. prosince 2001. Krajský soud zrušil zamítavá rozhodnutí okresního soudu a dne 6. února 2002 předběžné opatření rozšířil. Podle stěžovatele krajský soud dne 6. března 2002 potvrdil zamítavé rozhodnutí okresního soudu ve věci přistoupení druhého žalovaného do řízení.

31. Podle vlády se soudní spis po jistou dobu během roku 2002 nacházel u Městského soudu v Praze v souvislosti s trestním řízením zahájeným proti panu S.

32. Dne 5. listopadu 2002 požádal stěžovatel okresní soud, aby k následujícímu ústnímu jednání předvolal pana S.

33. Vzhledem k tomu, že od okresního soudu neobdržel žádnou odpověď na svou žádost ze dne 11. prosince 2000, vyzval stěžovatel dne 4. prosince 2002 soud, aby o této věci rozhodl a aby mu povolil rozšíření žalobního návrhu týkajícího se náhrady škody.

34. Podle vlády stěžovatel dne 11. února 2003 vyčíslil svůj požadavek na náhradu škody na 31 705 276 Kč (1 000 166 €). Okresní soud nedoručil včas panu S. příslušné podklady a byl tedy nucen ústní jednání nařízené na 19. února 2003 odročit.

35. Stěžovatel dne 20. února 2003 navrhl, aby soudkyně T. a další soudci občansko-právního oddělení okresního soudu byli z projednávání věci vyloučeni. Krajský soud jeho námitku dne 13. března 2003 zamítl. Ve dnech 22. a 28. dubna 2003 zahájil stěžovatel u krajského soudu řízení na ochranu osobnosti proti soudkyni T. a třem dalším soudcům.

36. Dne 23. dubna 2003 se před okresním soudem konalo ústní jednání. Podle vlády se soudkyně T. chystala vynést rozsudek. Stěžovatel však znovu žádal o vyloučení soudkyně T. z projednávání své věci a o přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o jeho žalobě na ochranu osobnosti. Následujícího dne byla jeho žaloba na náhradu škody přidělena k vyřízení soudkyni P. V.

37. Podle vlády navrhoval stěžovatel v květnu 2003 okresnímu soudu, aby přerušil řízení do doby, než Ústavní soud rozhodne o jeho ústavní stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 13. března 2003. Návrh byl zamítnut.

38. Stěžovatel dne 31. července 2003 okresnímu soudu opět navrhl, aby řízení přerušil. Svůj návrh odůvodňoval tím, že se pan S. během posledních devíti let k soudu nedostavoval a na základě žádosti okresního soudu byl dvakrát vyslýchán jiným soudem v nepřítomnosti stěžovatele či jeho právního zástupce. Okresní soud tento návrh zamítl na ústním jednání dne 4. srpna 2003.

39. Ústní jednání konané dne 20. října 2003 bylo z důvodu stěžovatelovy námítky podjatosti vznesené vůči soudkyni P. V. odročeno. Stěžovatel zaslal soudu odůvodněný návrh dne 30. října 2003 a žádal o vyloučení všech soudců okresního soudu z projednávání věci a o postoupení věci jinému soudu mimo působnost krajského soudu.

40. Dne 12. listopadu 2003 vyzval okresní soud stěžovatele, aby doložil námitky vznesené proti těmto soudcům.

41. Dne 24. března 2004 rozhodl Vrchní soud v Praze o vyloučení dvou soudců krajského soudu z projednávání stěžovatelovy věci. Dne 23. dubna 2004 rozhodl krajský soud, že s výjimkou soudkyně T., který již byla vyloučena, není dán důvod pro vyloučení dalších soudců okresního soudu z projednávání věci.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

42. Stěžovatel namítá, že délka řízení je v rozporu s požadavkem na vydání rozhodnutí v „přiměřené lhůtě“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

43. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

44. Relevantní období začalo dne 12. ledna 1995, kdy stěžovatel podal žalobu u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, a doposud neskončilo. Řízení tedy k dnešnímu dni trvá přibližně devět let a devět měsíců s tím, že stěžovatelovou věcí a jeho návrhy na vydání předběžných opatření se zabývaly soudy dvou stupňů více než jedenkrát.

A. K přijatelnosti

45. Na základě článku 35 odst. 1 Úmluvy může Soud posuzovat věc až po vyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy.

46. Vláda tvrdí, že stěžovatel v souvislosti se stížností na délku řízení nevyčerpal dostupné vnitrostátní prostředky nápravy. Vláda uvádí, že stížnost na délku řízení lze podat předsedovi příslušného soudu, předsedovi nadřízeného soudu nebo Ministerstvu spravedlnosti a že tento systém upravený zákonem č. 335/1991 Sb., který byl dne 1. dubna 2002 nahrazen zákonem č. 6/2002 Sb., je doplněn o možnost podat ústavní stížnost.

47. Stěžovatel s tvrzením vlády nesouhlasí.

48. Soud připomíná, že v posuzovaném období neexistoval v českém právu účinný prostředek nápravy délky občanskoprávního řízení (rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 84, ESLP 2003-VIII). Vláda sice v daném případě poukazuje na nový zákon č. 6/2002 Sb., Soud se však domnívá, že tento zákon nezavedl nový systém stížností na průtahy v řízení, ani podstatně nezměnil systém předchozí. Soud tedy nepovažuje za prokázané, že by stěžovatel měl k dispozici účinný právní prostředek nápravy, který by mu umožnil domáhat se uplatnění článku 6 odst. 1 Úmluvy před vnitrostátními orgány.

Stížnost tedy nelze z důvodu nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy prohlásit za nepřijatelnou.

49. Soud prohlašuje, že tato část stížnosti není ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy zjevně neopodstatněná. Dále Soud uvádí, že žádný jiný důvod nepřijatelnosti stížnosti neshledal a prohlašuje ji tudíž za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

50. Vláda připouští, že celkovou délku řízení nelze vysvětlit pouze složitostí věci. Podle jejího názoru však stěžovatel podstatně přispěl k délce řízení a odkazuje v této souvislosti na různé změny jeho žaloby, na jeho návrhy na vydání předběžných opatření a na další podání a odvolání k soudům. Stěžovatel navíc několikrát vznesl námitku podjatosti soudců rozhodujících v jeho věci.

Vláda trvá na tom, že orgány v řízení postupovaly s náležitou péčí. Do 19. listopadu 2001 se konalo třináct ústních jednání, z nichž sedm muselo být odročeno z důvodu nemoci stěžovatele nebo jeho právního zástupce, jedno jednání muselo být odročeno z důvodů přičitatelných žalovanému a pět dalších jednání muselo být odročeno za účelem odstranění vad stěžovatelových podání. Vláda uznává, že příprava znaleckého posudku týkajícího se nemovitého majetku jistý čas trvala. Ocenění majetku novým znalcem by však řízení dále prodloužilo. Vláda tedy navrhuje, aby Soud rozhodl, že k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy nedošlo.

51. Stěžovatel tvrdí, že k délce řízení nepřispěl a že způsob, jakým vykonával svá procesní práva, řízení nijak podstatně nezdržoval. Tvrdí, že před Okresním soudem v Jablonci nad Nisou se konalo jedenáct ústních jednání. Žalovaný se však na devět jednání nedostavil a jeho právní zástupce se nezúčastnil šesti z nich. Stěžovatel, stejně jako jeho právní zástupce,

se z důvodu nemoci nedostavil na jedno jednání. Stěžovatel dále prohlašuje, že od vypracování znaleckého posudku do jeho doručení okresnímu soudu uplynulo třináct měsíců.

52. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností případu a s ohledem na následující kritéria: složitost věci, chování stěžovatele, postup příslušných orgánů a význam sporu pro stěžovatele (viz z mnoha dalších rozsudek ve věci *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

53. Soud poznamenává, že předmětné řízení, které doposud probíhá na prvním stupni, již trvá přibližně devět let a devět měsíců. Soud se domnívá, že věc není po skutkové ani právní stránce složitá.

54. Soud v souvislosti s chováním stěžovatele připouští, že tento předkládal četná a rozsáhlá podání. Způsob, jakým stěžovatel svá procesní práva vykonával, sice mohl přispět k prodloužení řízení, tato skutečnost sama o sobě však nestačí k objasnění délky řízení.

55. Stran postupu vnitrostátních orgánů Soud shledává, že jim lze přičíst dvě konkrétní prodlevy. Za prvé se jedná o období v délce přibližně sedmi měsíců, které uplynulo od výsledku pana S. provedeného dne 26. března 1997 Obvodním soudem pro Prahu 4 do dalšího ústního jednání, které se před Okresním soudem v Jablonci nad Nisou konalo dne 6. listopadu 1997 (viz výše § 9 a 10). Za druhé došlo ke značnému průtahy v souvislosti se znaleckým posudkem, jehož vypracování bylo nařízeno dne 10. listopadu 1997, okresnímu soudu byl však předložen až dne 8. ledna 1999, tedy přibližně o třináct měsíců později.

56. Soud dále nenachází žádné odůvodnění pro období v trvání dvou měsíců mezi 21. červnem a 23. srpnem 2000, kdy se soudní spis nacházel u Ústavního soudu, a to s ohledem na skutečnost, že Ústavní soud o stěžovatelově ústavní stížnosti rozhodl dne 21. června 2000 (viz výše § 20 a 21).

57. Soud dále podotýká, že stěžovatel dne 11. prosince 2000 navrhoval rozšíření svého žalobního návrhu v souvislosti s náhradou škody; okresní soud však zůstal nečinný až do okamžiku, kdy stěžovatel dne 11. února 2003 vyčíslil svůj nárok na náhradu škody, přestože byl dne 4. prosince 2002 vyzván k projednání věci (viz výše § 24 a 33). Konečně, lze poukázat na dva časové úseky v souvislosti s námitkami podjatosti, z nichž první trval čtyři měsíce a dvanáct dní (od 12. listopadu 2003 do 24. března 2004) a druhý pět měsíců a dvanáct dní (od 12. listopadu 2003 do 23. dubna 2004 – viz výše § 40 a 41).

58. Se zřetelem k okolnostem případu a k celkové délce řízení Soud konstatuje, že požadavek na vydání rozhodnutí v „přiměřené lhůtě“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy nebyl v dané věci dodržen.

59. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

60. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

61. Stěžovatel uvádí, že v květnu 2004 odpovídala výše náhrady škody, kterou požadoval ve vnitrostátním řízení, částce 38 000 000 Kč (1 198 738 €). Určení výše své hmotné škody a morální újmy pak ponechal na uvážení Soudu.

62. Vláda s tímto nárokem nesouhlasí.

63. Soud neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením Úmluvy a tvrzenou hmotnou škodou, a proto tento nárok zamítá. Soud se ovšem domnívá, že stěžovatel následkem neúměrného prodlužování řízení utrpěl jistou morální újmu, jako například pocit tísně a marnosti, a že tuto újmu nelze dostatečně napravit pouhým konstatováním porušení Úmluvy. Z toho důvodu Soud s ohledem na dané okolnosti případu přiznal stěžovateli na spravedlivém základě částku 9 000 €.

B. Náklady řízení

64. Stěžovatel nežádá náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s řízením před vnitrostátními soudy a Soudem. Z tohoto titulu se tedy náhrada nepřiznává.

C. Úroky z prodlení

65. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* zbývající část stížnosti za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, z titulu morální újmy částku 9 000 € (devět tisíc euro), která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navýšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním stěžovatelův návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 2. listopadu 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudů.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda